

A Fővárosi Ítéltábla a Tóth Péter Bence Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Mechler Ügyvédi Iroda által képviselt **Nemzeti Földalapkezelő Szervezet** (1149 Budapest, Bosnyák tér 5.) alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. június 21-én kelt 31.P.21.125/2017/10. számú ítélete ellen az alperes által 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes a dr. Makovics János Végrehajtói Irodája letéti számlájára, a 0204.V.3328/2010 végrehajtói ügyszámra hivatkozással köteles teljesíteni.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000.- (egymillió) Ft + ÁFA fellebbezési eljárási költséget.

Az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt 2.500.000.- (kétmillió-ötszázezer) Ft illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a dr. Markovics (helyesen Makovics) János Végrehajtói Iroda **Pénzügyintézet**nél vezetett ... számú végrehajtói letéti számlájára 66.100.000 Ft-ot és ennek 2015. november 1-től a kifizetés napjáig az érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Az alperest - szintén 15 napos teljesítési határidővel - marasztalta a felperes javára 4.040.000 Ft perköltségben.

Az ezt meghaladó keresetet elutasította.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, hogy a felperes és **G. S.** között a Nemzetközi Kereskedelmi Kamara mellett működő Nemzetközi Választottbíróság előtt per volt folyamatban, amelynek eredményeként a választottbíróság 15.927/GZ. számú határozatával **G. S-t** kötelezte, hogy fizessen meg a felperes részére 104.000 Euro tőkét, 22.000 USD eljárási illetéket és 38.923,98 Euro ügyvédi munkadíjat.

A Fővárosi Törvényszék a választottbírósági határozat vonatkozásában végrehajtási tanúsítványt állított ki.

G. S. adós tulajdonában álltak $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban a **G. hrsz1** hrsz.-ú és a **G. hrsz2** hrsz.-ú szántó művelési ágú kivett ingatlan-nyilvántartási megjelölésű ingatlanok.

A felperes kérelmére a Fővárosi Törvényszék végrehajtási lapot állított ki, amit a végrehajtás lefolytatása érdekében dr. Makovics János Végrehajtói Irodájának küldött meg. A végrehajtó eljárásának eredményeként az adós tulajdonában álló ingatlanokra az ingatlan-nyilvántartásban végrehajtási jog bejegyzésére is sor került. Ezt követően az adós az $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadait adásvétel jogcímén átruházta a tulajdonostársaira, így az adós tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásból törölték.

A végrehajtási eljárás során a végrehajtó a **G. hrsz1** hrsz.-ú ingatlan ½ tulajdoni hányada becsértékét 33.060.000 Ft-ban, a **hrs2** hrsz.-ú ingatlan ½ tulajdoni hányada becsértékét 33.040.000 Ft-ban állapította meg.

A becsérték megállapításával szemben a **G. hrsz2** hrsz.-ú ingatlan vonatkozásában **G. S.** adós kifogást terjesztett elő. Állította, hogy az ingatlan valós forgalmi értéke magasabb a végrehajtó által megállapított becsértéknél. A kifogást elbíráló Pesti Központi Kerületi Bíróság az eljárás során igazságügyi szakértőt rendelt ki. A szakértő megállapította, hogy a **G. hrsz2** hrsz.-ú ingatlan ½ tulajdoni hányadának az értéke 24.755.348 Ft. Az eljárás eredményeként - tekintettel arra, hogy az adós a becsértéknél magasabb összeg megállapítását kérte - a Pesti Központi Kerületi Bíróság 0101-1.Vh.11.775/2013/43. szám alatti végzésében az ingatlan ½ tulajdoni hányadának a becsértékét a végrehajtóval egyezően 33.040.000 Ft-ban állapította meg.

A mező-és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvény kihirdetésére 2013. június 30. napján került sor. A törvény végrehajtására kiadott 191/2014. (VII.31.) Korm. rendelet 2014. augusztus 1-jén lépett hatályba.

A végrehajtó az előbbi jogszabály rendelkezéseire figyelemmel az ingatlanokra vezetett végrehajtás lefolytatására a Pest Megyei Kormányhivatal Földművelésügyi Igazgatóságát kereste meg, aki 2015. március 5-re árverést tűzött ki. Az árverés sikertelen volt, ezért 2015. szeptember 8-án ismételten árverésre került sor, ami szintén sikertelen volt. A sikertelen árverésekről készült jegyzőkönyvet a felperes 2015. szeptember 24-én átvette és az az alperes részére is kézbesítésre került.

Az alperes az ingatanrészek becsértékének megfelelő összeget nem utalta át a végrehajtói letéti számlára. Az ezzel kapcsolatos felperesi felhívások eredménytelenek maradtak.

Ilyen előzmények után a felperes keresetében kérte, kötelezze a bíróság az alperest, hogy 15 nap alatt fizesse meg a két ingatlanrész becsértékének megfelelő 66.100.000 Ft-ot és annak 2015. november 1-jétől járó késedelmi kamatát dr. Makovics János Végrehajtói Irodája **Pénzügyintézet**nél vezetett letéti számlájára, továbbá perköltség megfizetésében is kérte az alperes marasztalását.

Kereseti kérelme indoklásául a 2013. évi CXXII. tv. 35. § (6) bekezdésére hivatkozott. E szerint ugyanis ha az árverés sikertelen, a föld az állam tulajdonába és a Nemzeti Földalapba kerül. Rendelkezik arról is a hivatkozott jogszabály, hogy az árverés sikertelenségéről felvett jegyzőkönyvet a Mezőgazdasági Igazgatási Szerv közli a Földalapkezelő Szervvel. A Földalapkezelő Szerv a jogerős döntés, illetve az árverés sikertelenségéről felvett jegyzőkönyv közlését követő 30 napon belül köteles a becsértéket a végrehajtó részére átutalni. Az alperes pedig ennek a törvényi kötelezettségének nem tett eleget.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Mindenekelőtt állította, hogy a felperes keresetességi joga hiányzik, így a perbeli igényt az alperessel szemben nem is érvényesítheti sikerrel. Hivatkozott arra is, hogy a kereset idő előtti, ezért a keresetlevelet a Pp. 130. § (1) bekezdés c) és e) pontja alapján el kellett volna utasítani idézés kibocsátása nélkül, ennek hiányában pedig a pert meg kell szüntetni. Állította, hogy csak az esetben terheli a felperes által hivatkozott törvény 35. § (6) bekezdése szerinti fizetési kötelezettség, ha a végrehajtó intézkedik, hogy a végrehajtás alá vont ingatlanok tehermentesen a Magyar Állam tulajdonába kerüljenek. A végrehajtó ennek a törvényi kötelezettségének mind a mai napig nem tett eleget, így ezen oknál fogva kell a keresetet idő előttinek tekinteni.

Sérlemzte a megállapított becsértéket, állította, hogy 2016. május 12. napján a perbeli ingatlanok vonatkozásában kifogást terjesztett elő az árverési jegyzőkönyvekkel szemben, ugyanis az általa megrendelt értékbecslés szerint a perbeli **G. hrsz1** hrsz.-ú és a **hrs2** hrsz.-ú ingatlanok forgalmi értéke 4.800.000-4.800.000 Ft. A becsérték és a tényleges forgalmi érték között olyan mértékű a különbség, ami miatt mindkét árverési eljárás érvénytelenné nyilvánítását kérte, azonban a Pest Megyei Kormányhivatal mindkét ingatlan vonatkozásában érdemi vizsgálat nélkül, elkészttség

okán, elutasította a kérelmét.

Arra is hivatkozott az alperes, hogy 2017. február 23-án büntetőeljárást kezdeményezett különösen nagy kárt okozó csalás büntette elkövetésének alapos gyanúja miatt és álláspontja szerint ezen eljárásra a per tárgyalását fel kell függeszteni.

Igazságügyi szakértő kirendelését is indítványozta a perbeli ingatlanok becsértékének a megállapítására.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak találta.

Mindenekelőtt - az alperes érdemi ellenkérelmére figyelemmel - a felperes keresetösségi jogát vizsgálta.

Ennek eredményeként arra a megállapításra jutott, hogy a perbeli, az adós tulajdonában állt G. ingatlanok ½ tulajdoni hányadára bejegyzett végrehajtási jog jogosultja a felperes mint végrehajtást kérő, ezért jogosult az alperes teljesítésének elmaradása miatt peres eljárást kezdeményezni és az alperessel szemben a keresetben megjelölt igényt érvényesíteni.

A per megszüntetése iránti kérelem kapcsán a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 153. § (2) bekezdésére hivatkozott. A jogszabály előzőekben írt rendelkezéséből az állapítható meg, hogy a végrehajtó az árverési vételárnak a számlájára beérkezését követően hivatalból intézkedik az ingatlan tulajdonjogának átvezetése iránt. Ebből a jogszabályi rendelkezésből az következik, hogy csak az alperes teljesítését követően terheli a végrehajtót intézkedési kötelezettség az állam tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése iránt. Miután nem vitathatóan az alperes a becsértéket nem fizette meg, így a végrehajtó az állam tulajdonjogának bejegyzése érdekében intézkedni sem tud.

Megállapítható volt a rendelkezésre álló iratokból, hogy a végrehajtó a reá vonatkozó eljárási szabályok szerint járt el, a becsértéket a Vht. 140. §-ának megfelelően állapította meg. Annak alapjául a helyi önkormányzat által kiállított adó-és értékbecslő bizonyítvány szolgált. Az adós csupán az egyik ingatlan vonatkozásában terjesztett elő a becsértékkel szemben végrehajtási kifogást, amit a Pesti Központi Kerületi Bíróság jogerősen elbírált, eljárása során szakértői bizonyítást is elrendelt és ennek eredményeként a végrehajtó által megállapított becsértéket lényegében helybenhagyta.

A 2013. évi CXXII. törvény 35. § (6) bekezdésének a rendelkezéséből az következik, hogy az alperest a becsérték átutalásának a kötelezettsége terheli. A törvény nem teszi lehetővé az alperes számára, hogy a végrehajtó, illetve a bíróság hatáskörébe tartozó becsérték megállapítást vitassa. Ilyen rendelkezést a mező-és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló törvény végrehajtására kiadott 191/2014. (VII.31.) Korm. rendelet sem tartalmaz.

Az előzőekben hivatkozott jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel szükségtelen volt a perben szakértő kirendelése - mivel az alperes alappal nem vitathatja a becsértéket - ezért az alperes e körben előterjesztett bizonyítási indítványának teljesítését az elsőfokú bíróság mellőzte.

Alaptalan volt az alperesnek a per tárgyalásának a felfüggesztése iránti kérelme is.

A Pp. 152. § (1) bekezdése szerint, ha a per eldöntése olyan előzetes kérdés elbírálásától függ, amelynek a tárgyában az eljárás büntetőbírói vagy államigazgatási hatáskörbe tartozik, a bíróság a per tárgyalását ennek az eljárásnak a jogerős befejezéséig felfüggesztheti.

Az idézett jogszabályi rendelkezésre figyelemmel tehát az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy indokolt-e a per tárgyalásának a felfüggesztése az alperes által indított büntetőeljárásra figyelemmel. E körben értékelte, hogy a végrehajtási lap kiállítására 2010-ben került sor és a végrehajtás tárgyát képező ingatlanok becsértékét a végrehajtó jogszabályi előírás szerint a hivatalos adó-és értékbecslés alapján állapította meg. Lényeges körülménynek tartotta azt is, hogy az adós kérelmére az egyik ingatlan becsértékét illetően a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt is folyt eljárás. Ilyen körülmények között az alperesnek az a hivatkozása, hogy a becsérték megállapításánál

bűncselekmény történt, nem mentesíti az alperest a 2013. évi CXXII. törvény 35. § (6) bekezdése szerinti fizetési kötelezettsége alól. Mindezekre figyelemmel indokolatlannak tartott a bíróság a per tárgyalásának a felfüggesztését.

Az előzőekben írt indokok alapján az elsőfokú bíróság a már hivatkozott földforgalmi törvény 35. § (6) bekezdésébe foglalt rendelkezésre figyelemmel a kereset szerint marasztalta az alperest. Miután az alperes a teljesítéssel késedelembe esett, a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:47. §-a alapján köteles a tőke után a kamatot is megfizetni.

A felperes pernyertes lett, ezért az alperes a Pp. 78. §-a alapján köteles megfizetni a felperesnek a perben felmerült ügyvédi munkadíjból és lerótt illetőből álló költségét, amelynek az összegét az elsőfokú bíróság 4.000.040 Ft-ban állapította meg a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint a 3.§ (6) bekezdése alapján.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes első és másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Arra az esetre, hogyha a másodfokú bíróság nem látna alapot az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására, másodlagosan indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára kérte utasítani.

Amennyiben a másodfokú bíróság sem az ítélet megváltoztatására sem annak hatályon kívül helyezésére nem lát lehetőséget, úgy harmadlagosan kérte, hogy a perköltségre vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróság változtassa meg és az alperes terhére megállapított perköltség összegét szállítsa le.

Az elsődleges fellebbezési kérelem körében azt emelte ki, hogy a 2013. évi CXXII. törvény 35. § (6) bekezdésének rendelkezése alapján az NFA-t kizárólag a végrehajtó részére terheli fizetési kötelezettség, nem pedig a felperes részére. A hivatkozott jogszabály nem teremt a felperes számára keresetelési jogot, nem érvényesítheti az igényét akként, hogy az alperes a végrehajtó részére teljesítsen. Az alperessel szemben a teljesítés érdekében legfeljebb a végrehajtó léphetne fel.

A másodlagos - az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésével kapcsolatos - fellebbezési kérelme körében kiemelte, hogy az NFA-t nem értesítették az ingatlanok becsértékének a megállapításáról, így megfosztották annak a lehetőségétől, hogy azzal szemben határidőben kifogást vagy észrevételt tegyen. Az alperes megkésve értesült az árverésről és így a becsérték megállapítással kapcsolatos aggályait sem tudta előterjeszteni. Hivatkozott az alperes a Fővárosi Ítéltábla 11.Fpkf.45.110/2015/2. szám alatti végzésére, amely szerint a kényszervevő köteles mindent megtenni annak érdekében, hogy ne eltúlzott vételáron kerüljön egy föld az állam tulajdonába. Nem vette kellő súllyal figyelembe az elsőfokú bíróság azt a tényt, hogy az alperes közpénzekkel gazdálkodó felelős állami szerv, így nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy vele nem közölték időben a becsértéket, aminek az eltúlzott mértéke miatt felmerül a bűncselekmény elkövetésének a gyanúja. Mindezek a körülmények a Magyar Állam megkárosítására vezetnek. Jogsértő az elsőfokú ítélet azon megállapítása, hogy az alperesnek ne lenne módja a becsérték vitatására, így kellő alap nélkül mellőzte az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértő kirendelését.

A per tárgyalásának a felfüggesztése kérdésében az elsőfokú bíróság jogsértően járt el, amikor az alperes méltányolható jogos érdekeinek a vizsgálata nélkül döntött ebben a kérdésben. A rendelkezésre álló peradatok, így dr. Makovics János önálló bírósági végrehajtó által az adó-és értékbizonyítvány alapján megállapított becsérték, a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt a kifogás tárgyában folyt eljárásban a kirendelt szakértő által megállapított becsérték, valamint az alperes

megrendelésére a S. Kft. által készített becsérték között lényeges különbség van. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 0101-1.Vh.11.775/2011/43.szám alatti végzésében is kiemelte, hogy a **G. hrsz2** hrsz.-ú ingatlan becsértékét csupán erre irányuló kérelem hiányában nem tudta leszállítani.

Figyelman kívül hagyta az elsőfokú bíróság azt is, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt eljáró Rajczi József igazságügyi szakértő szakvéleményében kiemelte, hogy az értéknövelő, értékcsökkentő tényezők változatlan megléte esetén szakvéleménye a keltezésétől számított 6 hónapig érvényes. A szakvélemény kelte pedig 2012. október 30. volt. Mindebből az is következik, hogy sem Rajczi József szakértő, sem dr. Makovics János önálló bírósági végrehajtó által meghatározott becsérték nem felel meg az aktuális ingatlan áraknak, ezért súlyosan jogsértő az alperes kötelezése a kereset szerinti becsérték megfizetésére. Az esetben, ha az ingatlanokat a mezőgazdasági művelésből kivonják és belterületbe vonásukra kerül sor - ami nyilvánvalóan értéknövelő - az alperest nem terheli fizetési kötelezettség, mert ekkor már nem mezőgazdasági rendeltetésű földterületekről van szó.

A harmadlagos alperesi kérelem körében a perköltséggel kapcsolatosan kiemelte, hogy az alperes mint kényszervevő vett részt az eljárásban. Álláspontja szerint ezt a tény is értékelni kell, mint ahogy azt is, hogy a felperesi képviselő által végzett ügyvédi munka az ügy jellege és jelentősége, a jogi képviselő által előterjesztett beadványok száma, a ráfordított munkaidő alapján kirívóan magas az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj, ezért kérte annak leszállítását.

A felperes Pf. 3 sorszám alatti beadványában a fellebbezéssel szemben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Fellebbezési ellenkérelmében mindenekelőtt azt emelte ki, hogy akkor, amikor a végrehajtó, illetve a bíróság a becsértéket megállapította a földforgalmi törvény még nem lépett hatályba, az alperes nem is létezett, így nyilvánvalóan lehetőség sem volt arra, hogy vele külön közöljék a megállapított becsértéket. Osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a per tárgyalásának a felfüggesztésével kapcsolatos alperesi kérelmet illetően. Állította, hogy keresetességi joga - tekintettel jogi érdekeltiségére - mindenképpen megállapítható. Kiemelte, hogy a végrehajtónak nincs perindítási lehetősége az alperessel szemben, ugyanis erre a Vht. nem ad számára felhatalmazást. A végrehajtási eljárás teljes mértékben megfelelt a végrehajtási törvénynek, így pedig maga az ítélet sem lehet jogsértő.

Az alperes fellebbezésében hivatkozott - a Fővárosi Ítéletábrla által hozott - végzést illetően arra utalt, hogy az a felszámolási eljárással kapcsolatosan született végzés, a perbeli esetben azonban végrehajtási eljárásról és nem pedig felszámolási eljárásról van szó. Kiemelte, hogy a Vht. rendelkezései alapján az ingatlan becsértéke az egész eljárásra irányadó. A Pesti Központi Kerületi Bíróság által kirendelt szakértőnek a szakvélemény hat hónapos érvényességével kapcsolatos kijelentését illetően - álláspontja szerint - annak van jelentősége, hogy a Vht.-ban erre vonatkozó jogszabályi rendelkezés nincs. Ami pedig az ingatlanok művelési ág alóli kivonását és belterületbe vonását illeti, annak a lehetősége megvan, mivel ez még nem történt meg, az ingatlanok a földforgalmi törvény hatálya alá tartoznak. Állította, hogy az elsőfokú ítéletnek nincs olyan hiányossága, ami megalapozná annak a hatályon kívül helyezését.

Nézete szerint az elsőfokú bíróság amikor mérlegelt és a megállapítható ügyvédi munkadíjat mérsékelte, az arra irányadó jogszabályi rendelkezéseknek mindenben megfelelően járt el.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokaival is mindenben egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján annak helyes indokaira utalással hagyta helyben. Az ítélet rendelkező részét csupán annyiban pontosította, hogy a

végrehajtói iroda neve helyesen dr. Makovics János Végrehajtói Irodája, valamint az alperesi teljesítés egyértelmű beazonosíthatósága érdekében a másodfokú bíróság feltüntette a végrehajtói ügyszámot is.

A fellebbezésben írtakra figyelemmel a másodfokú bíróság a következőket emeli ki.

A rendelkezésre álló peres iratokból, így különösen a keresetlevélhez csatolt végrehajtói iratokból megállapítható, hogy a végrehajtó a 191/2014. (VII.31) Korm. rendelet 19. § (4) bekezdésében foglaltaknak megfelelően járt el, amikor az 1. § szerinti megkeresést a föld fekvése szerinti illetékes Megyei Kormányhivatal Földművelésügyi Igazgatóságának megküldte és a megkeresés tartalmazta az 1. § (2) bekezdés b) pontjában előírtakat is.

Téves a fellebbezés érvelése a felperes keresetőségi jogának a hiányát illetően. A felperesnek mint végrehajtást kérőnek ugyanis nyilvánvaló jogi érdeke fűződik ahhoz, hogy az alperes a 2013. évi CXXII. törvény 35. § (6) bekezdésében foglalt fizetési kötelezettségét teljesítse a végrehajtó letéti számlájára. Ennek hiányában ugyanis a felperes mint végrehajtást kérő még csak részben sem juthat hozzá a jogerős választottbírósági ítélet alapján őt megillető követeléshez. Ez az érdekeltség - mint ahogy azt az elsőfokú bíróság is helytállóan megállapította - jogosultságot biztosít a felperes számára a perbeli igény alperessel szemben történő érvényesítésére is. A végrehajtó erre irányuló jogszabályi felhatalmazás hiányában perindításra nyilvánvalóan nem jogosult. Az alperesnek a 2013. évi CXXII. törvény 35. § (6) bekezdése alapján fennálló fizetési kötelezettségének elmulasztása esetére sem a földforgalmi törvény, sem pedig az 1994. évi LIII. törvény (Vht.) nem tartalmaz szankciót. Nem jogosítja fel a végrehajtót ennek kapcsán semmiféle intézkedés megtételére. Nyilvánvaló, hogy így a végrehajtónak perindítási jogosultsága sincs az alperesi kötelezettség kikényszeríthetőség érdekében.

Mindezekre figyelemmel helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság a felperes keresetőségi jogát illetően.

Alaptalan az alperesnek az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésével kapcsolatos fellebbezési kérelme is.

A Pp. 252. § (2) illetve (3) bekezdésében foglalt feltételek hiányában nem kerülhet sor az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére.

Nem vezethet erre az alperesnek az a hivatkozása, hogy a becsértékkal kapcsolatosan nem értesítették az alperest, ugyanis annak megállapításakor még nem volt hatályban az alperes számára fizetési kötelezettséget teremtő 2013. évi CXXII. törvény, valamint az annak végrehajtására kiadott 191/2014. (VII.31) Korm. rendelet sem. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az alperest a végrehajtással kapcsolatosan jogorvoslat ne illette volna meg. Amikor az alperes a végrehajtó intézkedéséről értesült, akkor mint egyéb érdekelt a Vht. 217. §-a szerinti kifogás útján érvényesíthette volna akár a becsértékkal kapcsolatos kifogásait is. A jelen perben erre már nincs lehetőség, mert a jelen eljárás nem pótolhatja a végrehajtási kifogással kapcsolatos jogorvoslati eljárást, ezért helytállóan mellőzte az elsőfokú bíróság az alperes által felajánlott szakértői bizonyítást.

Nem alapozza meg az ezzel kapcsolatos fellebbezési kérelmet az az alperesi hivatkozás sem, hogy a végrehajtó által beszerzett adó és értékbizonyítvány, valamint a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt a kifogás tárgyában folyt eljárás során kirendelt szakértő által megállapított érték és az alperes megrendelésére készített értékbecslés között lényeges különbség van, ugyanis a bíróság legfeljebb a végrehajtási kifogás elbírálása keretében értékelhette volna mindezeket.

Nem teszi kétségessé a keresetben megjelölt összecszerűséget az a fellebbezésbeli hivatkozás sem, hogy Rajczi József igazságügyi szakértő szakvéleményében kiemelte, hogy a szakvélemény a

kelteztől számított hat hónapig érvényes, ugyanis a felperes a kereset összegszerűségét nem Rajczi József szakvéleményére alapítottnak jelölte meg, hanem az a bíróság által is felülbírált és a végrehajtó által helytállóan megállapított becsérték alapján történt. Nincs mód arra sem, hogy a peres eljárásban a bíróság aktualizálja a végrehajtó által megállapított becsértéket.

Az alperes által hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 11.Fpkf.45.110/2015/2. számú végzése felszámolási eljárás során hozott határozat, így helytállóan hivatkozott a felperes fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a jelen ügyben a végzésben kifejtettek azért nem lehetnek irányadóak, mert a peres eljárás alapját végrehajtási eljárás és nem pedig felszámolási eljárás képezi, a két eljárás szabályait más-más törvény tartalmazza, nem a csődtörvény, hanem a Vht. az irányadó.

Alaptalanul sérelmezte az alperes fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyalásának a felfüggesztését mellőzte. Az alperes feljelentése alapján indult büntető eljárás ugyanis nem előkérdése a perbeli igény érdemi elbírálásának. A Pp. 152. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennálltának hiányában a per tárgyalása felfüggesztésére sem kerülhet sor. Nincs jelentősége e körben az alperes által a fellebbezésben hivatkozott méltányolható érdekeknek, ugyanis ilyen feltételt a Pp. 152. § (1) bekezdése nem tartalmaz.

Helytállóan döntött az elsőfokú bíróság a perköltség összegéről. Az elsőfokú bíróság a felperest megillető ügyvédi munkadíj megállapítása során helyesen alkalmazta a 32/2003. (VIII.22) IM rendelet 3. § (6) bekezdését és megfelelően mérlegelte az elvégzett ügyvédi tevékenységet és ennek megfelelően az ügy bonyolultságára és időtartamára is tekintettel kellőképpen mérsékelte az elsőfokú eljárásra megállapítható ügyvédi munkadíjat. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj további mérséklését az elsőfokú ítéletben rögzített szempontokra is figyelemmel indokolatlannak tartotta, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét e körben is helybenhagyta.

Az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperesnek a 32/2003. (VIII.22) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított mértékű fellebbezési eljárási költséget.

Az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI.26) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2017. december 15.

. Pestovics Ilona s.k.

a tanács elnöke

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.

előadó bíró

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő